KOMMISSIONENS DELEGEREDE FORORDNING (EU) 2023/662

af 20. januar 2023

om ændring af delegeret forordning (EU) 2015/63 for så vidt angår metoden til beregning af passiver, der opstår på grundlag af derivater

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 ([1]), særlig artikel 103, stk. 7, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 5, stk. 3, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 ([2]) er passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter, et af elementerne i beregningen af de årlige bidrag, som institutterne skal betale til afviklingsfinansieringsordninger. Navnlig skal det årlige gennemsnit, beregnet kvartalsvis, af de passiver, der er omhandlet i nævne artikels stk. 1, og som opstår på grundlag af derivatkontrakter, værdiansættes i overensstemmelse med artikel 429, 429a og 429b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ([3]).

(2) Før ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876 ([4]) skulle institutterne i henhold til artikel 429, 429a og 429b i forordning (EU) nr. 575/2013 beregne eksponeringsværdien af deres derivater ved hjælp af en markedsværdimetode, kaldet metoden om løbende risiko (CEM), i kraft af en henvisning til artikel 274 i nævnte forordning vedrørende beregningen af eksponeringsmålet bag gearingsgraden.

(3) Forordning (EU) 2019/876 ændrede forordning (EU) nr. 575/2013. Navnlig blev artikel 429, 429a og 429b erstattet af de nye artikler 429-429g. Denne ændring omfattede bl.a. indførelse i artikel 429c i forordning (EU) nr. 575/2013 af forpligtelsen for institutter til at beregne eksponeringsværdien af derivatkontrakter i overensstemmelse med den markedsværdimetode, der er kendt som standardmetoden for modpartskreditrisiko (SA-CCR), og som erstattede metoden om løbende risiko eller »CEM« med virkninger for ex ante-bidragsperioderne fra 2023.

(4) Det er umuligt at anvende standardmetoden for modpartskreditrisiko ved værdiansættelse af passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter, når en sådan værdiansættelse skal anvendes med henblik på delegeret forordning (EU) 2015/63. Anvendelse af nævnte metode ville nemlig skabe forvridninger i beregningen af passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter, hvilket ville påvirke nogle institutter mere end andre. Dette skyldes for det første tilstedeværelsen af et nulgulv (zero floor) i visse formler, der skal anvendes, hvilket ville påvirke institutterne

([1]) EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190.

([2]) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante -bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT L 11 af 17.1.2015, s. 44).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

([4]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår gearingsgrad, net stable funding ratio, krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, modpartskreditrisiko, markedsrisiko, eksponeringer mod centrale modparter, eksponeringer mod kollektive investeringsordninger, store eksponeringer og indberetnings- og oplysningskrav, og forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 1).

forskelligt, alt efter om de anvender IFRS (International Financial Reporting Standards) eller ej, og for det andet tekniske vanskeligheder og usikkerheder i forbindelse med anvendelsen af formler til beregning af den potentielle fremtidige eksponering. Det er derfor nødvendigt at give institutterne mulighed for at anvende metoden om løbende risiko til værdiansættelse af passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter, og at indføre denne metode, som tidligere var fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013, i delegeret forordning (EU) 2015/63.

(5) Delegeret forordning (EU) 2015/63 bør derfor ændres.

(6) Det er nødvendigt at give afviklingsmyndighederne mere tid til at vedtage og underrette om deres afgørelser om bidrag til afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med de ændrede krav. Det er derfor nødvendigt at fastsætte en overgangsordning for 2023, der forlænger fristerne for en sådan underretning.

(7) Da afviklingsmyndighederne skal anvende de ændrede krav til beregning og opkrævning af bidragene for 2023 så hurtigt som muligt, er det nødvendigt at fastsætte, at denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen.

(8) I henhold til artikel 14, stk. 4, i delegeret forordning (EU) 2015/63 skal institutterne forelægge afviklingsmyndighederne de oplysninger, der er relevante for beregningen af bidragene, senest den 31. januar hvert år. Det er nødvendigt at give institutterne yderligere en måned til at indgive disse oplysninger i 2023 ved hjælp af en overgangsordning.

(9) Det er også nødvendigt at gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at udstede instrukser til institutter om indgivelse af disse oplysninger i overensstemmelse med de indførte ændringer i god tid inden den fastsatte frist for 2023 for at undgå, at der opstår juridisk usikkerhed om, hvilken metode der skal anvendes i 2023 til værdiansættelse af passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter. For at sikre kontinuitet i beregningsmetoden i hele bidragsperioderne og for at gøre det muligt for afviklingsmyndighederne fra den 1. oktober 2022 at udstede instrukser om indgivelse af sådanne oplysninger i overensstemmelse med denne forordning bør denne forordning finde anvendelse med tilbagevirkende kraft fra nævnte dato —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I delegeret forordning (EU) 2015/63 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 3 tilføjes følgende som nr. 30):

»30) »passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter«: enten individuelle passiver, der opstår på grundlag af en derivatkontrakt eller, hvis det er relevant, passiver, der opstår på grundlag af en nettinggruppe af derivatkontrakter som opført i bilag II til forordning (EU) nr. 575/2013.«

2) Artikel 5, stk. 3, affattes således:

»3. For så vidt angår denne afdeling bestemmes det årlige gennemsnit, beregnet kvartalsvis, af de i stk. 1 omhandlede passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter som opført i bilag II til forordning (EU) nr. 575/2013, herunder ikkebalanceførte passiver, i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 5a-5e.

Den værdi, der bestemmes for passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter, må dog ikke være under 75 % af værdien af de samme passiver, når denne bestemmes ved anvendelse af de regnskabsbestemmelser, der gælder for det pågældende institut med henblik på regnskabsaflæggelse.

Hvis der i henhold til nationale regnskabsstandarder, der gælder for et institut, ikke foretages nogen regnskabsmæssig opgørelse af eksponering for bestemte derivatinstrumenter, fordi disse derivatinstrumenter ikke er balanceført, skal instituttet til afviklingsmyndigheden indberette summen af positive dagsværdier for disse derivater, hvis summen er negativ, som genanskaffelsesomkostningerne og lægge disse derivater til sine balanceførte regnskabsværdier.«

3) Følgende indsættes som artikel 5a-5e:

»*Artikel 5a*

Eksponeringsværdi af derivater

1. Institutterne bestemmer eksponeringsværdien af derivatkontrakter opført i bilag II til forordning (EU) nr. 575/2013, herunder dem, der ikke er balanceført, efter den i artikel 5b omhandlede markedsværdimetode.

Ved bestemmelse af eksponeringsværdien kan institutterne tage hensyn til virkningen af kontrakter om nyordning (»novation«) og andre aftaler om netting i overensstemmelse med artikel 5d. Netting på tværs af produkter må ikke anvendes. Institutterne kan dog modregne inden for en enkelt produktkategori i bilag II til forordning (EU) nr. 575/2013, når de er omfattet af en aftale om netting på tværs af produkter.

2. Hvis sikkerhedsstillelsen i forbindelse med derivatkontrakter reducerer summen af passiverne i henhold til de gældende regnskabsregler, skal institutterne tilbageføre denne reduktion.

3. Med henblik på stk. 1 kan institutterne trække den variationsmargin, som de har betalt kontant til modparten, fra eksponeringsværdiens aktuelle genanskaffelsesomkostninger, hvis variationsmarginen i henhold til de gældende regnskabsregler ikke allerede er medregnet som et fradrag i eksponeringsværdien, og forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) for handler, der ikke er clearet gennem en kvalificerende central modpart som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 88), i forordning (EU) nr. 575/2013, det kontante beløb, som gives til den modtagende modpart, ikke holdes adskilt

b) at variationsmarginen beregnes og udveksles dagligt på grundlag af en værdiansættelse til markedsværdi af derivatpositioner

c) at den kontant givne variationsmargin er i samme valuta som afviklingsvalutaen for derivatkontrakten

d) at den udvekslede variationsmargin udgør hele det beløb, som er nødvendigt for fuldt ud at nulstille den fra derivatet hidrørende markedsværdimæssige eksponering under hensyn til de for instituttet gældende tærskel- og mindstebeløb for overførsler

e) at derivatkontrakten og variationsmarginen mellem instituttet og modparten i kontrakten er dækket af en enkelt aftale om netting, som instituttet kan behandle som risikoreducerende i overensstemmelse med artikel 5d.

Hvis derivatkontrakten er omfattet af en kvalificeret rammeaftale om netting, forstås med henblik på første afsnit, litra c), ved »afviklingsvaluta« enhver afviklingsvaluta anført i derivatkontrakten eller den styrende, kvalificerede rammeaftale om netting.

Hvis et institut i henhold til de gældende regnskabsregler medregner den fra modparten kontant modtagne variationsmargin som et passiv til betaling, kan det udelade dette passiv fra eksponeringsmålet, forudsat at betingelserne i første afsnit, litra a)-e) er opfyldt.

4. Med henblik på stk. 3 gælder følgende:

a) fradraget af den betalte variationsmargin begrænses til eksponeringsværdiens negative aktuelle genanskaffelsesomkostninger

b) et institut må ikke benytte den kontant betalte variationsmargin til at nedbringe beløbet for den potentielle, fremtidige kreditekspONering, heller ikke til de i artikel 5e, stk. 1, litra b), nr. ii), omhandlede formål.

5. Uanset stk. 1 kan institutterne anvende den forenklede eksponeringsmetode, der er fastsat i artikel 5c, til at bestemme eksponeringsværdien af derivatkontrakter opført i punkt 1 og 2 i bilag II til forordning (EU) nr. 575/2013, forudsat at omfanget af disse institutters balanceførte og ikkebalanceførte derivatforretninger opfylder betingelserne i nævnte forordnings artikel 273a, stk. 2.

Institutter, der anvender den forenklede eksponeringsmetode, må ikke reducere eksponeringsmålet med det kontant modtagne beløb for variationsmarginen.

Artikel 5b

Markedsværdimetoden

1. De aktuelle genanskaffelsesomkostninger for passiver, der opstår på grundlag af derivatkontrakter på nettinggruppeniveau, er den absolutte værdi af nettomarkedsværdien af disse kontrakter inden for nettinggruppen, uden indregning af eventuel modtaget eller stillet sikkerhed, hvis nettomarkedsværdien beregnes ud fra såvel positive som negative markedsværdier. Med henblik herpå behandler institutterne en individuel derivattransaktion som sin egen nettinggruppe.

2. For at bestemme den potentielle fremtidige kreditekspонering skal institutterne multiplicere de fiktive værdier eller underliggende værdier med procenterne i tabel 1 i overensstemmelse med følgende:

a) Derivatkontrakter, som ikke falder ind under en af de fem kategorier i tabel 1, behandles som kontrakter vedrørende råvarer eksklusive ædelmetaller.

b) For derivatkontrakter, der indebærer flere udvekslinger af hovedstolen, multipliceres procenterne med antallet af betalinger, der mangler at blive effektueret ifølge kontrakten.

c) For derivatkontrakter, der er sammensat med henblik på at afvikle udestående risici på bestemte betalingsdatoer, og hvor vilkårene justeres, således at derivatkontraktens markedsværdi er nul på disse bestemte datoer, er restløbetiden lig med tidsrummet indtil den næste justeringsdato. I forbindelse med rentekontrakter, der opfylder disse kriterier, og som har en restløbetid på over ét år, må procenten ikke være lavere end 0,5 %.

Tabel 1

Restløbetid	Rentekontrakter	Valutakurskontrakter samt kontrakter vedrørende guld	Kontrakter vedrørende aktier	Kontrakter vedrørende ædelmetaller (eksklusive guld)	Kontrakter vedrørende råvarer (eksklusive ædelmetaller)
1 år eller derunder	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Over 1 år, men højst 5 år	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Over 5 år	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

3. Eksponeringsværdien er summen af aktuelle genanskaffelsesomkostninger og potentiel fremtidig kreditekspонering.

Artikel 5c

Den forenklede eksponeringsmetode

1. I henhold til den forenklede eksponeringsmetode beregner institutterne eksponeringsværdien ved at multiplicere hvert instruments fiktive værdi med procentsatserne i tabel 2.

Tabel 2

Oprindelig løbetid	Rentekontrakter	Valutakurskontrakter samt kontrakter vedrørende guld
1 år eller derunder	0,5 %	2 %
Over 1 år, men højst 2 år	1 %	5 %
Yderligere tillæg for hvert følgende år	1 %	3 %

2. Institutterne kan ved beregningen af eksponeringsværdien af rentekontrakter anvende enten den oprindelige løbetid eller restløbetiden.

Artikel 5d

Anerkendelse af aftaler om netting som risikoreducerende

Institutterne kan i overensstemmelse med artikel 5e kun behandle følgende typer aftaler om netting som risikoreducerende, hvis en sådan aftale om netting er anerkendt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 296 i forordning (EU) nr. 575/2013, og hvis instituttet opfylder kravene i nævnte forordnings artikel 297:

a) bilaterale kontrakter om nyordning mellem et institut og dets modpart, hvorefter gensidige krav og forpligtelser automatisk sammenlægges på en sådan måde, at der med denne nyordning fastsættes et enkelt nettobeløb, hver gang nyordningen finder anvendelse, og der således skabes en enkelt ny kontrakt, som er juridisk bindende for parterne og erstatter alle tidligere kontrakter og alle forpligtelser mellem parterne i henhold til nævnte kontrakter

b) andre bilaterale aftaler mellem et institut og dets modpart.

Artikel 5e

Virkninger af anerkendelse af aftaler om netting som risikoreducerende

1. Institutterne behandler aftaler om netting således:

a) I forbindelse med kontrakter om nyordning kan institutterne vægte de enkelte nettobeløb, der fastsættes ved sådanne kontrakter, i stedet for de involverede bruttobeløb.

Ved anvendelse af artikel 5b kan institutterne tage hensyn til kontrakten om nyordning ved beregning af:

— den aktuelle genanskaffelsespris som omhandlet i artikel 5b, stk. 1

— kontrakternes fiktive hovedstole eller de underliggende instrumenters hovedstole som omhandlet i artikel 5b, stk. 2.

Ved anvendelse af den forenklede eksponeringsmetode kan institutterne ved fastsættelse af den fiktive værdi, der er omhandlet i artikel 5c, stk. 1, tage hensyn til kontrakten om nyordning ved beregning af den fiktive hovedstol. I sådanne tilfælde anvender institutterne procentsatserne i tabel 2.

b) I forbindelse med andre aftaler om netting anvender institutterne artikel 5b således:

i) De aktuelle genanskaffelsesomkostninger, der er omhandlet i artikel 5b, stk. 1, for kontrakter, der indgår i en aftale om netting, beregnes ved at tage hensyn til de aktuelle hypotetiske nettogenanskaffelsesomkostninger, der følger af aftalen; dersom netting fører til et nettotilgodehavende for det institut, der beregner nettogenanskaffelsesomkostningerne, skal de aktuelle genanskaffelsesomkostninger ansættes til »0«.

ii) Tallet for den potentielle fremtidige kreditrisiko, der er omhandlet i artikel 5b, stk. 2, for alle kontrakter, der indgår i en aftale om netting, reduceres i overensstemmelse med følgende ligning:

$PCE_{red} = 0{,}4 \bullet PCE_{gross} + 0{,}6 \bullet NGR \bullet PCE_{gross}$

hvor:

PCE_{red} = det reducerede tal for potentielle fremtidige kreditrisici for alle kontrakter, der indgås med en given modpart, og som er omfattet af en retsgyldig bilateral aftale om netting

PCE_{gross} = summen af tallene for potentielle fremtidige kreditrisici for alle kontrakter, der indgås med en given modpart, og som er omfattet af en retsgyldig bilateral aftale om netting, og som beregnes ved at multiplicere deres nominelle hovedstol med den i tabel 1 fastsatte procentsats

NGR = netto/brutto-forholdet beregnet som kvotienten for nettogenanskaffelsesomkostningerne for alle kontrakter, der indgår i en retsgyldig bilateral aftale om netting med en given modpart (tæller), og bruttogenanskaffelsesomkostningerne for alle kontrakter, der indgår i en retsgyldig bilateral aftale om netting med den pågældende modpart (nævner).

2. Ved beregning af potentielle fremtidige kreditrisici i overensstemmelse med den i stk. 1, litra b), nr. ii), omhandlede formel kan institutterne behandle perfekt matchende derivatkontrakter, der indgår i aftalen om netting, som om disse kontrakter var en enkelt kontrakt med en fiktiv hovedstol svarende til nettoindtægterne.

Ved anvendelse af artikel 5c, stk. 1, kan institutterne behandle perfekt matchende derivatkontrakter, der indgår i aftalen om netting, som om disse kontrakter var en enkelt kontrakt med en fiktiv hovedstol svarende til nettoindtægterne, og størrelsen af de fiktive hovedstole multipliceres med de procentsatser, der er fastsat i tabel 2 i artikel 5c.

I dette stykke forstås ved »perfekt matchende derivatkontrakter« valutaterminsforretninger eller lignende kontrakter, hvor den fiktive hovedstol svarer til pengestrømme, og hvor disse pengestrømme forfalder til betaling på den samme valørdato og fuldt ud i samme valuta.

3. For så vidt angår alle andre derivatkontrakter, der indgår i en nettingaftale, kan institutterne reducere de gældende procentsatser som anført i tabel 3.

Tabel 3

Oprindelig løbetid	Rentekontrakter	Valutakurskontrakter
1 år eller derunder	0,35 %	1,50 %
Over 1 år, men højst 2 år	0,75 %	3,75 %
Yderligere tillæg for hvert følgende år	0,75 %	2,25 %

4. I forbindelse med rentekontrakter kan institutterne vælge mellem oprindelig løbetid eller restløbetid.«

4) I artikel 20 tilføjes følgende som stk. 6 og 7:

»6. Uanset artikel 13, stk. 1, skal afviklingsmyndighederne i bidragsperioden 2023 senest den 31. maj 2023 underrette hvert institut omhandlet i artikel 2 om deres afgørelser om fastsættelse af det årlige bidrag, som hvert institut skal betale.

7. Uanset artikel 14, stk. 4, gælder for så vidt angår de oplysninger, der skal indgives til afviklingsmyndigheden i 2023, at de i nævnte stykke omhandlede oplysninger skal indgives senest den 28. februar 2023.«

Artikel 2

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. oktober 2022.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. januar 2023.

På Kommissionens vegne
Ursula VON DER LEYEN
Formand